Förslag till rådets direktiv om miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för att bevilja eller återkalla flyktingstatus

(2001/C 62 E/16)

(Text av betydelse för EES)

KOM(2000) 578 slutlig — 2000/0238(CNS)

(Framlagt av kommissionen den 24 oktober 2000)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 63.1 d i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande, och

av följande skäl:

(1) En gemensam asylpolitik, som omfattar ett gemensamt europeiskt asylsystem, är en del av Europeiska unionens mål att gradvis inrätta ett område med frihet, säkerhet och rättvisa som är öppet för alla som av olika omständigheter tvingas söka skydd inom gemenskapen på laglig väg.

(2) Europeiska rådet enades vid sitt särskilda möte i Tammerfors den 15 och 16 oktober 1999 om att arbeta för att ett gemensamt europeiskt asylsystem skapas, grundat på en fullständig och allomfattande tillämpning av Genèvekonventionen angående flyktingars rättsliga ställning av den 28 juli 1951, kompletterad genom New York-protokollet av den 31 januari 1967, och på så sätt garantera att ingen skickas tillbaka för att bli utsatt för förföljelse, det vill säga att principen om ”non-refoulement” bevaras.

(3) I slutsatserna från Tammerfors fastställs att ett gemensamt europeiskt asylsystem på kort sikt bör omfatta gemensamma normer för rättvisa och effektiva asylförfaranden i medlemsstaterna och på längre sikt bör gemenskapsbestämmelserna leda till ett gemensamt asylförfarande i hela gemenskapen.

(4) Miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för att bevilja eller återkalla flyktingstatus är därför en första åtgärd i fråga om asylförfaranden. De påverkar dock inte andra åtgärder som kan komma att vidtas för att genomföra artikel 63.1 d i fördraget och det mål att skapa ett gemensamt asylförfarande som man enades om i slutsatserna från Europeiska rådet i Tammerfors.

(5) Asylförfarandena bör inte vara så långa och utdragna att personer som är i behov av skydd tvingas genomlida en lång period av osäkerhet innan deras fall avgörs och att personer som inte behöver något skydd men önskar stanna i medlemsstaterna ser en asylansökan som ett sätt att förlänga sin vistelse med flera år. Samtidigt bör asylförfarandena innehålla skyddsmekanismer som säkerställer att alla som behöver skydd identifieras.

(6) Miniminormerna i detta direktiv bör därför ge medlemsstaterna möjlighet att använda ett enkelt och snabbt system för att snabbt och korrekt handlägga asylansökningar i överensstämmelse med medlemsstaternas konstitutioner och internationella skyldigheter.

(7) Förutsatt att det finns nödvändiga skyddsmekanismer skulle ett enkelt och snabbt system för förfarandena i medlemsstaterna kunna bestå i en första omprövning av beslutet samt en möjlighet att överklaga beslutet vidare.

(8) För att personer som behöver skydd enligt artikel 1.A i Genèvekonventionen skall erkännas som flyktingar på riktiga grunder, bör skyddsmekanismerna säkerställa att alla asylsökande har faktisk tillgång till förfaranden, möjlighet att samarbeta med de behöriga myndigheterna för att lägga fram alla relevanta omständigheter i sitt ärende och omfattas av de garantier för förfarandet som krävs för att de skall kunna göra gällande sin sak genom alla skeden av förfarandet.

(9) Å andra sidan bör man, för att uppnå ett system med snabbt erkännande av sådana asylsökande som behöver skydd enligt artikel 1.A i Genèvekonventionen, införa bestämmelser som ger medlemsstaterna möjlighet att använda särskilda förfaranden för ansökningar som inte behöver bedömas i sak och ansökningar som misstänks vara uppenbart ogrundade.

(10) Medlemsstaterna får själva bestämma om de skall använda sådana förfaranden för ansökningar som inte tas upp till sakprövning och ansökningar som är uppenbart ogrundade, men om de väljer att göra det, bör de följa de gemensamma normerna i detta direktiv om definitionen av sådana ärenden och de andra krav som är tillämpliga på förfarandena, även tidsfristerna för att fatta beslut.

(11) Det är mycket viktigt att sådana förfaranden innehåller nödvändiga skyddsmekanismer, så att eventuella tvivel kan undanröjas och så att de som behöver skydd kan identifieras på riktiga grunder. De särskilda förfarandena bör därför i princip så långt möjligt innehålla samma minimigarantier och samma krav i fråga om beslutsprocessen som de ordinarie förfarandena. Med hänsyn till arten av de aktuella ärendena kan och bör båda typerna av ärenden emellertid prioriteras och rätten att överklaga vidare får begränsas.

(12) Alla sökande bör, oavsett förfarande, omfattas av bland andra följande minimigarantier: rätten till en personlig intervju innan ett beslut fattas, möjligheten att meddela sig med Förenta nationernas flyktingkommissariat, möjligheten att kontakta organisationer eller personer som tillhandahåller juridisk rådgivning, rätten att få ett skriftligt beslut inom de föreskrivna tidsfristerna och rätten att i avgörande skeden av förfarandet underrättas om sin rättsliga ställning, på ett språk han eller hon förstår, för att kunna överväga de olika handlingsalternativ som står till buds.

(13) Dessutom bör det fastställas särskilda processuella skyddsåtgärder för personer med särskilda behov, t.ex. underåriga utan medföljande vuxen.

(14) Minimikraven för beslutsfattande bör, oavsett förfarande, innefatta att beslut fattas av myndigheter med behörighet på asyl- och flyktingområdet, att personer som ansvarar för att pröva asylansökningar får lämplig utbildning, att besluten fattas individuellt, objektivt och opartiskt och att avslagsbeslut motiveras både i sak- och rättsfrågor.

(15) För att ge alla sökande möjlighet att effektivt driva sina ärenden hos medlemsstaternas behöriga myndigheter, bör rätten att överklaga för alla sökande, oavsett förfarande, innebära en möjlighet att få beslutet omprövat i både sak- och rättsfrågor. Ett överklagande bör i regel innebära att verkställigheten av ett avslagsbeslut uppskjuts.

(16) Det ligger i miniminormernas natur att medlemsstaterna är behöriga att införa eller behålla mera gynnsamma bestämmelser för personer som begär skydd av en medlemsstat, om det kan antas att en sådan ansökan görs på den grunden att personen i fråga är en flykting i den mening som avses i artikel 1.A i Genèvekonventionen.

(17) Medlemsstaterna uppmanas att tillämpa bestämmelserna i detta direktiv även på förfaranden för att besluta om ansökningar om andra typer av skydd än det som omfattas av Genèvekonventionen för personer som inte anses vara flyktingar.

(18) Medlemsstaterna bör föreskriva påföljder vid eventuella överträdelser av de nationella bestämmelser som antas till följd av detta direktiv.

(19) Genomförandet av detta direktiv bör utvärderas regelbundet.

(20) I enlighet med principerna om subsidiaritet och proportionalitet i artikel 5 i fördraget kan målen för den planerade åtgärden, det vill säga att fastställa miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för att bevilja eller återkalla flyktingstatus, inte uppnås av medlemsstaterna och kan därför, på grund av den planerade åtgärdens omfattning och verkningar, endast uppnås på gemenskapsnivå. Detta direktiv inskränker sig till det minimum som krävs för att nå dessa mål och går inte utöver vad som är nödvändigt för det syftet.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

TILLÄMPNINGSOMRÅDE OCH DEFINITIONER

Artikel 1

Syftet med detta direktiv är att fastställa miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för att bevilja eller återkalla flyktingstatus.

Artikel 2

I detta direktiv används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

a) *Genèvekonventionen:* Konventionen angående flyktingars rättsliga ställning, undertecknad i Genève den 28 juli 1951, såsom den kompletterats genom New York-protokollet av den 31 januari 1967.

b) *Asylansökan:* En ansökan genom vilken en person begär skydd av en medlemsstat och som kan antas ha lämnats in på den grunden att han eller hon är en flykting i den mening som avses i artikel 1.A i Genèvekonventionen. En ansökan om skydd antas vara en asylansökan, om inte personen i fråga uttryckligen begär en annan typ av skydd, som det kan ansökas om separat.

c) *Sökande eller asylsökande:* En person som har ansökt om asyl och vars ansökan ännu inte har lett till ett slutligt beslut. Ett slutligt beslut är ett beslut mot vilket samtliga rättsmedel enligt detta direktiv har uttömts.

d) *Beslutande myndighet:* En domstol, en myndighet med domstolsliknande uppgifter eller en administrativ myndighet i en medlemsstat som ansvarar för att utreda om en asylansökan kan tas upp till sakprövning och/eller för att pröva en asylansökan i sak och som har behörighet att fatta beslut i första instans i sådana ärenden. Varje myndighet som ansvarar för att kontrollera inresa på territoriet kan inte betraktas som en beslutande myndighet.

e) *Överprövningsinstans:* En domstol, en myndighet med domstolsliknande uppgifter eller en administrativ myndighet i en medlemsstat som är oberoende av och en annan än den relevanta beslutande myndigheten i denna medlemsstat och som ansvarar för att överpröva den beslutande myndighetens beslut i sak- och rättsfrågor.

f) *Appellationsdomstol:* En domstol i en medlemsstat som är oberoende av medlemsstatens regering och ansvarar för att behandla överklaganden av en överprövningsinstans beslut.

g) *Beslut:* Ett beslut av en beslutande myndighet eller en överprövningsinstans i en medlemsstat om upptagande till sakprövning av en asylansökan eller efter en sakprövning av en asylansökan.

h) *Flykting:* En person som uppfyller kraven i artikel 1.A i Genèvekonventionen.

i) *Flyktingstatus:* Den rättsliga ställning som en medlemsstat beviljar en person som är flykting och som upptas som sådan på den medlemsstatens territorium.

j) *Underårig utan medföljande vuxen:* En person som är yngre än arton år och som anländer till medlemsstaternas territorium utan att vara i sällskap med en vuxen som enligt lag eller sedvana ansvarar för honom, så länge han inte faktiskt tas om hand av en sådan vuxen.

k) *Kvarhållande i förvar:* En medlemsstats kvarhållande av en asylsökande inom ett begränsat område, till exempel i ett fängelse eller häkte eller i transitområden på flygplatser, där den asylsökandes rörelsefrihet begränsas avsevärt.

l) *Återkallelse av flyktingstatus:* Ett beslut av en beslutande myndighet genom vilket en persons flyktingstatus återkallas med stöd av artikel 1.C eller artikel 33.2 i Genèvekonventionen.

m) *Upphävande av flyktingstatus:* Ett beslut av en beslutande myndighet genom vilket en persons flyktingstatus upphävs på den grunden att det har framkommit omständigheter som tyder på att denna person aldrig borde ha erkänts som flykting.

Artikel 3

1. Detta direktiv är tillämpligt på alla personer som ansöker om asyl vid gränsen till eller inom en medlemsstats territorium, utan att det påverkar tillämpningen av protokollet om asyl för medborgare i Europeiska unionens medlemsstater.

Bestämmelserna i detta direktiv är tillämpliga när en asylansökan prövas i samband med ett förfarande för att besluta om sökandens rätt att lagligen resa in inom en medlemsstats territorium.

2. Detta direktiv är inte tillämpligt på ansökningar om diplomatisk eller territoriell asyl som ges in till medlemsstaternas beskickningar.

3. Medlemsstaterna får besluta att tillämpa bestämmelserna i detta direktiv på förfaranden för att besluta om ansökningar om andra typer av skydd än det som omfattas av Genèvekonventionen för personer som inte anses vara flyktingar.

KAPITEL II

GRUNDLÄGGANDE PRINCIPER OCH GARANTIER

Artikel 4

1. Inlämnandet av en asylansökan får inte föregås av några formaliteter.

2. Medlemsstaterna skall säkerställa att asylsökanden har en faktisk möjlighet att ge in en ansökan så tidigt som möjligt.

3. Medlemsstaterna skall säkerställa att alla myndigheter som sökanden kan komma att vända sig till vid medlemsstatens gräns eller på dess territorium har fått instruktioner för behandlingen av asylansökningar, inbegripet att vidarebefordra ansökningarna, tillsammans med alla relevanta upplysningar, till den behöriga myndigheten för prövning.

4. Om en person har ansökt om asyl även för personer som är beroende av honom, skall alla vuxna bland dessa personer informeras enskilt om sin rätt att ge in en separat asylansökan.

Artikel 5

Asylsökande skall tillåtas stanna kvar vid gränsen till eller på den medlemsstats territorium där asylansökningen har lämnats in eller prövas, så länge inget beslut har fattats i ärendet.

Artikel 6

Medlemsstaterna skall säkerställa att beslut om asylansökningar fattas individuellt, objektivt och opartiskt.

Artikel 7

Medlemsstaterna skall se till att alla asylsökande omfattas av följande garantier i samband med de förfaranden som föreskrivs i detta direktiv:

a) Innan deras asylansökan prövas skall asylsökande, på ett språk de förstår, informeras om vilket förfarande som kommer att följas och om sina rättigheter och skyldigheter under förfarandet.

b) Asylsökande skall vid behov få hjälp av en tolk som kan framföra deras argument till de behöriga myndigheterna. Denna tjänst skall betalas med allmänna medel när det är de behöriga myndigheterna som begärt tolkning.

c) Asylsökande skall under förfarandets alla stadier ges möjlighet att meddela sig med Förenta nationernas flyktingkommissariat (nedan kallat flyktingkommissariatet) eller med andra organisationer som arbetar på flyktingkommissariatets vägnar.

d) Asylsökande skall delges beslut om asylansökningar skriftligen. Om en ansökan avslås skall sökanden underrättas om de sakliga och rättsliga skälen till detta och om sina möjligheter att få beslutet omprövat och, i förekommande fall, hur och inom vilken tid man överklagar.

e) Om beslutet går dem emot skall asylsökande, på ett språk de förstår, underrättas om beslutets huvudsakliga innehåll och om möjligheterna att få beslutet omprövat och, i förekommande fall, hur och inom vilken tid man överklagar.

f) Vid ett positivt beslut skall asylsökande, på ett språk de förstår, underrättas om beslutet och om eventuella obligatoriska åtgärder som de måste vidta till följd av beslutet.

Artikel 8

1. Innan den beslutande myndigheten fattar ett beslut skall asylsökanden ges tillfälle till en personlig intervju i fråga om ansökans upptagande till sakprövning och/eller innehållet i ansökan med en tjänsteman som är behörig enligt nationell lagstiftning.

2. Efter en sådan personlig intervju som avses i punkt 1 skall tjänstemannen, åtminstone läsa upp en utskrift av protokollet för sökanden så att denne kan godkänna dess innehåll.

3. Om en person har ansökt om asyl även för personer som är beroende av honom, skall alla vuxna bland dessa personer ges tillfälle att uttrycka sin åsikt enskilt och intervjuas i fråga om ansökans upptagande till sakprövning och/eller innehållet i ansökan.

4. En personlig intervju angående innehållet i asylansökan skall normalt äga rum utan att familjemedlemmar är närvarande.

5. Medlemsstaterna får medge att de behöriga myndigheterna får avstå från att hålla en personlig intervju angående innehållet i ansökan i fråga om personer som av psykiska eller medicinska skäl inte är kapabla att deltaga i en sådan intervju och i fråga om underåriga som inte har uppnått den myndighetsålder som föreskrivs i nationella lagar eller förordningar, så länge detta inte påverkar den beslutande myndighetens beslut negativt. I sådana fall skall varje person ges tillfälle att företrädas av i förekommande fall en förmyndare, ett ombud eller ett biträde.

6. Under det ordinarie förfarandet enligt artiklarna 24–26 skall alla asylsökande ges tillfälle att inom skälig tid ta del av utskriften av protokollet från en personlig intervju om innehållet i ansökan och att kommentera den.

7. Medlemsstaterna skall säkerställa att en tjänsteman och en tolk av det kön, som den som skall intervjuas bestämmer, närvarar vid den personliga intervjun om innehållet i asylansökan, om det finns skäl att anta att personen i fråga annars finner det svårt att lägga fram skälen för sin ansökan på ett uttömmande sätt beroende på sina upplevelser eller på grund av sitt kulturella ursprung.

Artikel 9

1. Medlemsstaterna skall säkerställa att alla asylsökande har faktisk möjlighet att under alla stadier av förfarandet kontakta organisationer eller personer som tillhandahåller juridisk rådgivning.

2. Medlemsstaterna får reglera tillträdet till avgränsade områden där asylansökningar prövas för organisationer som tillhandahåller juridisk rådgivning, under förutsättning att sådana regler antingen tjänar det berättigade ändamålet att säkerställa kvaliteten i den juridiska rådgivningen eller är nödvändiga för att säkerställa en effektiv prövning i enlighet med de nationella reglerna om förfarandet inom dessa områden och inte omöjliggör tillträde.

3. Under det ordinarie förfarandet skall sökandens juridiska ombud eller biträde ges tillfälle att närvara vid den personliga intervjun om innehållet i asylansökan. Medlemsstaterna skall föreskriva regler för juridiska ombuds och biträdens närvaro vid alla andra intervjuer under asylförfarandet, utan att det påverkar tillämpningen av denna punkt eller artiklarna 8.5 och 10.1 b.

4. Medlemsstaterna skall säkerställa att alla asylsökande har rätt till ett juridisk ombud eller biträde för att bistå dem efter ett beslut av en beslutande myndighet som går dem emot. Biståndet skall vara kostnadsfritt i detta skede av förfarandet om sökanden inte har medel att betala själv.

Artikel 10

1. Medlemsstaterna skall se till att alla underåriga utan medföljande vuxen omfattas av följande garantier i samband med de förfaranden som föreskrivs i detta direktiv:

a) En förmyndare eller ett biträde skall utses så fort som möjligt för att bistå och företräda underåriga vid prövningen av ansökan.

b) Den förmyndare eller det biträde som utsetts skall ges tillfälle att hjälpa underåriga att förbereda sig för den personliga intervjun om asylansökans upptagande till sakprövning och/eller innehållet i ansökan. Medlemsstaterna skall ge en förmyndare eller ett biträde för en underårig utan medföljande vuxen tillstånd att närvara vid den personliga intervjun och att ställa frågor eller framföra synpunkter.

2. Medlemsstaterna skall säkerställa att den personliga intervjun med en underårig utan medföljande vuxen om asylansökans upptagande till sakprövning och/eller innehållet i ansökan utförs av en tjänsteman som har den utbildning som krävs med hänsyn till sådana underårigas särskilda behov.

3. Medlemsstaterna skall säkerställa att

a) de behöriga organisationer som utför läkarundersökningar för att fastställa åldern på en underårig utan medföljande vuxen använder metoder som är säkra och som respekterar mänsklig värdighet,

b) underåriga utan medföljande vuxen underrättas före prövningen av deras asylansökan, på ett språk de förstår, om att en åldersbestämning i form av en läkarundersökning kan komma att utföras. Underrättelsen skall omfatta information om undersökningsmetoden och de möjliga konsekvenser resultaten av läkarundersökningen kan ha för prövningen av asylansökan, även konsekvenserna av att den underårige vägrar att genomgå undersökningen.

Artikel 11

1. Medlemsstaterna får inte kvarhålla en asylsökande i förvar endast av det skälet att hans asylansökan behöver prövas. Medlemsstaterna får emellertid i överensstämmelse med ett förfarande i nationell lagstiftning och endast så länge det är nödvändigt kvarhålla en asylsökande i förvar i syfte att fatta ett beslut i följande fall:

a) För att fastställa eller kontrollera sökandens identitet eller nationalitet.

b) För att fastställa sökandens identitet eller nationalitet när denne har förstört eller gjort sig av med sina resehandlingar och/eller identitetshandlingar eller använt falska handlingar vid inresan i medlemsstaten för att vilseleda myndigheterna.

c) För att säkra uppgifter som sökandens asylansökan grundar sig på och som annars skulle kunna gå förlorade.

d) I samband med ett förfarande för att besluta om sökandens rätt att inresa på territoriet.

2. Medlemsstaterna skall i lag föreskriva en möjlighet till en första omprövning och därefter regelbundna omprövningar av beslutet om att kvarhålla en asylsökande i förvar enligt punkt 1.

Artikel 12

Medlemsstaterna skall vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att alla behöriga myndigheter har tillräcklig personal och utrustning för att kunna uppfylla sina skyldigheter enligt detta direktiv.

Artikel 13

1. Medlemsstaterna skall vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att beslutande myndigheter är fullt kvalificerade i asyl- och flyktingfrågor. För detta ändamål skall varje medlemsstat säkerställa att dess beslutande myndigheter har

a) specialiserad personal med nödvändig kunskap om och erfarenhet av asyl- och flyktingfrågor,

b) tillgång till exakt och aktuell information från olika källor, däribland information från flyktingkommissariatet, angående den rådande situationen i asylsökandes ursprungsländer och i transitländer,

c) rätt att vid behov rådfråga experter i särskilda frågor, till exempel medicinska eller kulturella frågor.

2. Medlemsstaterna skall på begäran av överprövningsinstanserna bevilja dessa instanser samma behandling som de beslutande myndigheterna när det gäller tillgång till de delar av den information som anges i punkt 1 b som betraktas som offentlig. Medlemsstaterna får besluta att bevilja överprövningsinstanserna tillgång till de delar av den information som anges i punkt 1 b som betraktas som konfidentiell, om de omfattas av samma regler som de beslutande myndigheterna vad gäller sekretessen för denna information.

Artikel 14

1. Medlemsstaterna skall säkerställa att

a) personal som kan förmodas komma i kontakt med personer i ett skede då de kan ansöka om asyl, såsom gränspersonal och tjänstemän vid invandrarmyndigheter, har fått den grundläggande utbildning som behövs för att känna igen en asylansökan och kunna agera vidare i enlighet med instruktionerna i artikel 4.3,

b) personal som intervjuar asylsökande har fått den grundläggande utbildning som behövs för detta ändamål,

c) personal som intervjuar personer som befinner sig i en särskilt utsatt ställning och underåriga har fått den grundläggande utbildning som krävs med hänsyn till sådana personers särskilda behov,

d) personal som prövar asylansökningar har fått nödvändig grundläggande utbildning i internationell flyktinglagstiftning, nationell asyllagstiftning, relevant internationell lagstiftning om de mänskliga rättigheterna, detta direktiv och bedömningen av asylansökningar från personer med särskilda behov, däribland underåriga utan medföljande vuxen,

e) personal som ansvarar för beslut om kvarhållande i förvar har fått nödvändig grundläggande utbildning i nationell asyllagstiftning, relevant internationell lagstiftning om de mänskliga rättigheterna, detta direktiv och nationella regler om kvarhållande i förvar.

2. Medlemsstaterna skall på begäran av överprövningsinstanserna bevilja deras personal samma behandling som personalen vid de beslutande myndigheterna när det gäller den utbildning som anges i punkt 1 c, vid behov, och 1 d.

Artikel 15

1. Medlemsstaterna skall vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att information om enskilda asylansökningar beläggs med sekretess.

2. Medlemsstaterna får inte röja eller dela med sig av den information som avses i punkt 1 till myndigheterna i den asylsökandes ursprungsland.

3. Medlemsstaterna skall vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att ingen information för att utreda en enskild sökandes ärende inhämtas från myndigheterna i dennes ursprungsland på ett sätt som skulle leda till att dessa myndigheter får kännedom om att denne har ansökt om asyl.

4. Denna artikel påverkar inte flyktingkommissariatets tillgång till information vid utövandet av sitt mandat enligt Genèvekonventionen i enlighet med artikel 17 i detta direktiv.

Artikel 16

1. Om sökanden frivilligt återkallar asylansökan, skall den beslutande myndigheten göra en anteckning i akten om att utredningen av ansökan läggs ned.

2. Om en asylsökande har försvunnit, får den beslutande myndigheten lägga ned utredningen av ansökan om sökanden utan godtagbara skäl har undlåtit att fullgöra rapporteringsskyldigheter eller att inkomma med begärda upplysningar eller att inställa sig för en personlig intervju under åtminstone trettio arbetsdagar.

3. Om sökanden ställer sig till myndigheternas förfogande för utredningen av dennes asylansökan efter det att utredningen av ansökan har lagts ned enligt punkterna 1 eller 2, får denna ansökan betraktas som ny asylansökan.

Artikel 17

Medlemsstaterna skall vidta lämpliga åtgärder för att ge flyktingkommissariatet eller andra organisationer som arbetar på dess vägnar möjlighet att

a) få kontakt med asylsökande, även de som kvarhålls i förvar eller som befinner sig i transitområden på flygplatser,

b) få tillgång till information om enskilda asylansökningar, om förfarandets gång och om vilka beslut som har fattats, under förutsättning att den asylsökande samtycker till detta,

c) vid utövandet av sin tillsyn enligt artikel 35 i Genèvekonventionen kunna göra framställningar till vilken behörig myndighet som helst i fråga om enskilda asylansökningar i alla skeden av förfarandet.

KAPITEL III

BEDÖMNING AV OM ASYLANSÖKNINGAR SKALL TAS UPP TILL SAKPRÖVNING

Artikel 18

Medlemsstaterna får avvisa en enskild asylansökan om

a) en annan medlemsstat är ansvarig för att pröva ansökan, enligt de kriterier och mekanismer som avgör vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en asylansökan som lämnats in i en av medlemsstaterna av en medborgare i ett tredje land eller av en statslös person,

b) ett tredje land betraktas som första asylland för sökanden enligt artikel 20,

c) ett tredje land betraktas som säkert tredje land för sökanden enligt artiklarna 21 och 22.

Artikel 19

Om en medlemsstat begär att en annan medlemsstat skall ta ansvar för att pröva en viss asylansökan, skall den begärande medlemsstaten så fort som möjligt underrätta sökanden, om begäran, dess innehåll och relevanta tidsfrister, på ett språk som denne förstår.

Artikel 20

Ett land kan anses som första asylland för en asylsökande om denne har fått resa in i det landet som flykting eller av andra skäl som berättigar till skydd, och fortfarande kan åtnjuta detta skydd.

Artikel 21

1. Medlemsstaterna får vid prövningen av asylansökningar betrakta ett tredje land som ett säkert tredje land endast i enlighet med principerna i bilaga I.

2. Medlemsstaterna får behålla eller införa lagstiftning som ger möjlighet att genom lag eller förordning fastställa säkra tredje länder. Sådan lagstiftning får inte påverka tillämpningen av artikel 22.

3. Medlemsstater som vid det datum då detta direktiv träder i kraft har gällande lagar eller förordningar som fastställer säkra tredje länder och som önskar behålla dessa lagar eller förordningar, skall underrätta kommissionen om dem inom sex månader från antagandet av detta direktiv och så snart som möjligt meddela alla relevanta senare ändringar.

Medlemsstaterna skall så snart som möjligt underrätta kommissionen om lagar eller förordningar som fastställer säkra tredje länder som de inför efter det att detta direktiv antagits om alla relevanta senare ändringar.

Artikel 22

Ett land som är ett säkert tredje land enligt principerna i bilaga I kan endast betraktas som ett säkert tredje land för en enskild asylsökande om, utan hinder av eventuella förteckningar,

a) sökanden har anknytning till eller nära förbindelser med det landet eller under en tidigare vistelse i landet har erhållit skydd av det landets myndigheter,

b) det finns skäl att anta att den sökanden kommer att få resa in på det landets territorium på nytt och

c) det saknas skäl att anta att landet inte är ett säkert tredje land med hänsyn till den asylsökandes särskilda omständigheter.

Artikel 23

1. Om en personlig intervju om en asylansökans upptagande till sakprövning med avseende på artikel 18 b eller 18 c hålls med en sökande, skall medlemsstaterna säkerställa att de behöriga myndigheterna håller denna personliga intervju inom fyrtio arbetsdagar från det att den berörda personens ansökan lämnades in.

2. Medlemsstaterna skall säkerställa att den beslutande myndigheten fattar ett beslut om avvisning av en asylansökan, i enlighet med artikel 18 b eller 18 c inom tjugofem arbetsdagar efter den personliga intervjun.

3. Om ingen personlig intervju hållits med sökanden, skall tidsfristen för att fatta ett beslut vara sextiofem arbetsdagar.

4. Om tidsfristerna i denna artikel inte iakttas skall asylansökan behandlas enligt det ordinarie förfarandet.

5. Vid verkställigheten av ett beslut grundat på artikel 22 får medlemsstaterna förse sökanden med en handling på det tredje landets språk som underrättar myndigheterna i det landet om att ansökan inte har prövats i sak.

KAPITEL IV

PRÖVNING AV ASYLANSÖKNINGAR I SAK

Avsnitt 1

Det ordinarie förfarandet

Artikel 24

1. Medlemsstaterna skall i lag eller förordning föreskriva en skälig tidsfrist för den beslutande myndighetens prövning av asylansökningar.

2. Om den beslutande myndigheten inte har fattat ett beslut inom den tidsfrist som avses i punkt 1, skall asylsökande ha rätt att begära ett beslut från överprövningsinstansen. Medlemsstaterna skall i lag föreskriva huruvida överprövningsinstansens beslut om denna begäran skall fattas på grundval av sakförhållandena i ärendet eller vara ett beslut som fastställer en tidsfrist inom vilken den beslutande myndigheten skall fatta ett beslut. Medlemsstaterna skall säkerställa att överprövningsinstansen i dessa fall fattar beslut så fort som möjligt.

3. Den tidsfrist som avses i punkt 1 kan förlängas med sex månader om godtagbara skäl föreligger. Godtagbara skäl anses bland annat föreligga om den beslutande myndigheten avvaktar ett klargörande från överprövningsinstansen eller appellationsdomstolen i en fråga som skulle kunna påverka beslutet om ansökan.

Om tidsfristen förlängs måste den beslutande myndigheten skriftligen underrätta sökanden om detta. En förlängning av tidsfristen i enskilda ärenden är endast giltig om sökanden har underrättats.

Artikel 25

1. Medlemsstaterna skall vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att en asylsökande ges möjlighet att samarbeta med de behöriga myndigheterna för att lägga fram de relevanta sakförhållandena i sitt ärende så fullständigt som möjligt, inbegripet all tillgänglig bevisning.

2. En asylsökande skall anses ha lagt fram de relevanta sakförhållandena i sitt ärende i tillräcklig utsträckning om denne, i syfte att hjälpa de behöriga myndigheterna att fastställa de omständigheter som asylansökan grundar sig på, har lämnat uppgifter om sin ålder, bakgrund, identitet och nationalitet, sina resvägar, identitets- och resehandlingar och skälen för sitt behov av skydd.

3. Sedan asylsökanden har ansträngt sig för att genom tillgänglig bevisning stödja sina uppgifter om de relevanta sakförhållandena och har lämnat en tillfredsställande förklaring till en eventuell brist på bevis, måste den beslutande myndigheten bedöma sökandens trovärdighet och pröva bevisningen.

4. Medlemsstaterna skall säkerställa att den beslutande myndigheten trots en eventuell brist på bevis i tveksamma fall beslutar till sökandens fördel, om sökanden har gjort en verklig ansträngning för att styrka sin ansökan och utredaren finner att sökandens uppgifter är sammanhängande och rimliga och inte strider mot vad som är allmänt känt.

Artikel 26

1. Medlemsstaterna skall säkerställa att den beslutande myndigheten kan inleda en utredning om att återkalla eller upphäva en persons flyktingstatus så snart det framkommer uppgifter som tyder på att det finns skäl att ompröva giltigheten av dennes flyktingstatus.

2. Varje upphävande eller återkallelse av flyktingstatus skall prövas enligt det ordinarie förfarandet i enlighet med bestämmelserna i detta direktiv.

3. Medlemsstaterna får ange undantag från artiklarna 7 och 8 i de fall då det är omöjligt för den beslutande myndigheten att iaktta dessa bestämmelser av skäl som har ett specifikt samband med grunderna för återkallelse eller upphävande.

Avsnitt 2

Det påskyndade förfarandet

Artikel 27

Medlemsstaterna får införa eller behålla ett påskyndat förfarande för att handlägga ansökningar som misstänks vara uppenbart ogrundade enligt artikel 28.

Artikel 28

1. Medlemsstaterna får avslå asylansökningar som uppenbart ogrundade om

a) sökanden utan godtagbara skäl har lämnat in ansökan med falska uppgifter om sin identitet eller nationalitet,

b) sökanden inte har lagt fram några identitets- eller resehandlingar och inte har lämnat tillräckliga eller tillräckligt övertygande uppgifter för att dennes identitet eller nationalitet skall kunna fastställas och det finns allvarliga skäl att anta att sökanden uppsåtligen har förstört eller gjort sig av med en identitets- eller resehandling som skulle bidra till att fastställa sökandens identitet eller nationalitet,

c) en person har lämnat in en asylansökan i det sista skedet av ett utvisningsförfarande och kunde ha gjort det tidigare,

d) sökanden, när ger in och förklarar sin ansökan, inte tar upp omständigheter som kan berättiga till skydd enligt Genèvekonventionen eller artikel 3 i 1950 års Europakonvention angående skydd av de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna,

e) sökanden kommer från ett säkert ursprungsland i den mening som avses i artiklarna 30 och 31 i detta direktiv,

f) sökanden har lämnat in en ny ansökan som inte innehåller några relevanta nya uppgifter i fråga om sökandens särskilda omständigheter eller om situationen i dennes ursprungsland.

2. Medlemsstaterna skall inte anse följande omständigheter som grund för att avslå asylansökan som uppenbart ogrundad:

a) sökanden har inte sökt tillflykt i en del av sitt ursprungsland eller, om han är statslös, i en del av det land där han tidigare haft sin vanliga vistelseort, där han rimligen kan förvänta sig att inte utsättas för förföljelse i den mening som avses i Genèvekonventionen,

b) det finns allvarliga skäl att anta att grunderna i artikel 1.F i Genèvekonventionen är tillämpliga på sökanden.

Artikel 29

1. Om en personlig intervju om innehållet i asylansökan hålls med en sökande, skall medlemsstaterna säkerställa att de behöriga myndigheterna håller denna personliga intervju inom 40 arbetsdagar från det att den berörda personens ansökan lämnades in.

2. Medlemsstaterna skall säkerställa att den beslutande myndigheten fattar ett beslut om att avslå en asylansökan som uppenbart ogrundad enligt artikel 28 inom 25 arbetsdagar efter det att den personliga intervjun med sökanden har hållits.

3. Om en personlig intervju inte har hållits med sökanden, skall tidsfristen för att fatta ett beslut vara 65 arbetsdagar.

4. Om tidsfristerna i denna artikel inte iakttas skall asylansökan behandlas enligt det ordinarie förfarandet.

Artikel 30

1. Medlemsstaterna får vid prövningen av asylansökningar betrakta ett land som ett säkert ursprungsland endast i enlighet med principerna i bilaga II.

2. Medlemsstaterna får behålla eller införa lagstiftning som ger möjlighet att genom lag eller förordning fastställa säkra ursprungsländer. Sådan lagstiftning får inte påverka tillämpningen av artikel 31.

3. Medlemsstater som vid det datum då detta direktiv träder i kraft har gällande lagar eller förordningar som fastställer säkra ursprungsländer och som önskar behålla dessa lagar eller förordningar, skall underrätta kommissionen om dem inom sex månader från antagandet av detta direktiv och så snart som möjligt meddela alla relevanta senare ändringar.

Medlemsstaterna skall så snart som möjligt underrätta kommissionen om lagar eller förordningar som fastställer säkra ursprungsländer som de inför efter det att detta direktiv antagits och om alla relevanta senare ändringar.

Artikel 31

Ett land som är ett säkert ursprungsland enligt principerna i bilaga II kan endast betraktas som ett säkert ursprungsland för en enskild asylsökande om han är medborgare i det landet eller, om han är statslös, tidigare har haft sin vanliga vistelseort i det landet och om det saknas skäl att anta att landet inte är ett säkert ursprungsland med hänsyn till sökandens särskilda omständigheter.

KAPITEL V

ÖVERKLAGANDE

Artikel 32

Asylsökande har rätt att överklaga ett beslut som fattas om deras asylansökans upptagande till prövning eller innehåll.

Ett överklagande får avse både sak- och rättsfrågor.

Artikel 33

1. Ett överklagande skall medföra uppskov med verkställigheten. Sökanden får stanna kvar på den berörda medlemsstatens territorium eller vid dess gräns i avvaktan på överprövningsinstansens beslut.

2. Medlemsstaterna får göra undantag från denna bestämmelse

a) i ärenden där ett land som inte är en medlemsstat betraktas som ett säkert tredje land för sökanden enligt artiklarna 21 och 22,

b) i ärenden som avslås som uppenbart ogrundade enligt artikel 28,

c) i ärenden där det föreligger omständigheter som grundas på hänsyn till nationell säkerhet eller allmän ordning.

3. Om ett överklagande inte medför uppskov med verkställigheten, skall sökanden ha rätt att ansöka till den behöriga myndigheten om att få stanna kvar på medlemsstatens territorium eller vid dess gräns under överklagandeförfarandet. Utvisning får inte ske förrän den behöriga myndigheten har fattat beslut i den frågan, förutom i ärenden där ett land som inte är en medlemsstat betraktas som ett säkert tredje land för sökanden enligt artiklarna 21 och 22.

4. Medlemsstaterna skall säkerställa att den behöriga myndigheten behandlar ansökan så fort som möjligt.

Artikel 34

1. Medlemsstaterna skall i lag eller förordning ange skäliga tidsfrister för att underrätta om att ett överklagande skall ske och för att lägga fram grunderna för ett överklagande. Tidsfristerna för att lägga fram grunderna för ett överklagande får under inga omständigheter vara kortare än tjugo arbetsdagar.

2. Medlemsstaterna skall ange andra bestämmelser som krävs för att ge in ett överklagande, däribland bestämmelser om att förlänga tidsfristen för att lägga fram grunderna för ett överklagande om godtagbara skäl föreligger.

3. Medlemsstaterna skall besluta att överprövningsinstansen antingen har behörighet att fastställa eller upphäva den beslutande myndighetens beslut eller att överprövningsinstansen skall fatta ett eget beslut grundat på sakförhållandena i ärendet.

4. Medlemsstaterna skall säkerställa att överprövningsinstansen, om den upphäver ett beslut, återförvisar ärendet till den beslutande myndigheten för ett nytt beslut.

5. För att uppnå ett snabbt förfarande för att besluta om sökandens rätt att lagligen resa in på en medlemsstats territorium i enlighet med artikel 3.2, får medlemsstaterna föreskriva att överprövningsinstansen skall fatta ett beslut om överklagandet inom sju arbetsdagar.

Artikel 35

1. Medlemsstaterna skall säkerställa att överprövningsinstansen fattar ett beslut i ärenden där en ansökan har avvisats, eller avslagits som uppenbart ogrundad inom sextiofem arbetsdagar efter det att en underrättelse om överklagande har lämnats enligt artikel 34.1.

2. Medlemsstaterna får i lag eller förordning föreskriva tidsfrister för överprövningsinstansens prövning i andra ärenden.

3. En tidsfrist enligt punkt 1 eller punkt 2 får förlängas om godtagbara skäl föreligger. Godtagbara skäl anses bland annat föreligga om överprövningsinstansen avvaktar ett klargörande från appellationsdomstolen i en rättsfråga som skulle kunna påverka beslutet.

Om tidsfristen förlängs måste överprövningsinstansen skriftligen underrätta sökanden om detta. En förlängning av tidsfristen i enskilda ärenden är endast giltig om sökanden har underrättats.

Artikel 36

1. Medlemsstaterna får införa ett förfarande enligt vilket de beslutande myndigheternas beslut om att avvisa ett ärende eller avslå ett ärende som uppenbart ogrundat automatiskt skall omprövas av en överprövningsinstans.

2. Om en medlemsstat väljer att införa ett sådant förfarande, skall den föreskriva skäliga tidsfrister för sökanden att ge in skriftliga synpunkter.

3. Artiklarna 32.2, 33 och 34.3–5 skall tillämpas på ett förfarande för automatisk överprövning.

Artikel 37

Medlemsstaterna får föreskriva att överprövningsinstansen skall besluta i ett ärende i enlighet med förfarandet i artikel 35 eller artikel 36 om

a) sökanden i ett tidigt skede av förfarandet utan godtagbara skäl och uppsåtligen har undanhållit uppgifter som skulle ha lett till en tillämpning av artiklarna 18 eller 28,

b) sökanden har begått ett allvarligt brott på gemenskapens territorium,

c) det finns uppenbart allvarliga skäl att anta att grunderna i artikel 1.F i Genèvekonventionen är tillämpliga på sökanden,

d) det finns rimliga skäl att betrakta sökanden som en fara för säkerheten i den medlemsstat där han vistas,

e) sökanden genom en dom som vunnit laga kraft har dömts för ett särskilt allvarligt brott och därför utgör en samhällsfara i den medlemsstat där han vistas,

f) sökanden kvarhålls i förvar.

Artikel 38

1. Medlemsstaterna skall säkerställa att asylsökande alltid har rätt att överklaga ett beslut till appellationsdomstolen.

2. Om överprövningsinstansen är en administrativ myndighet eller en myndighet med domstolsliknande uppgifter, skall medlemsstaterna säkerställa att appellationsdomstolen har behörighet att pröva besluten i både sak- och rättsfrågor. Om överprövningsinstansen är en domstol, får medlemsstaterna besluta att appellationsdomstolen måste begränsa sin prövning av besluten till rättsfrågor.

3. Medlemsstaterna får föreskriva att appellationsdomstolen i ärenden där en ansökan avvisats eller avslagits som uppenbart ogrundad får besluta huruvida prövningstillstånd skall ges och, om prövningstillstånd ges, pröva besluten enligt ett förkortat eller påskyndat förfarande.

4. Medlemsstaterna får föreskriva att sökanden och/eller beslutande myndigheter har rätt att begära ett beslut från appellationsdomstolen, i vilket det anges en tidsfrist för när överprövningsinstansen skall ha fattat ett beslut, om överprövningsinstansen inte har fattat ett beslut inom de tidsfrister som anges i artikel 35.1 eller 35.2. Medlemsstaterna får föreskriva att appellationsdomstolen skall fatta ett sådant beslut så fort som möjligt.

5. Medlemsstaterna skall i lag eller förordning ange skäliga tidsfrister för att underrätta om att ett vidare överklagande skall ske och för att lägga fram grunderna för ett sådant överklagande. Tidsfristen för att lägga fram grunderna för ett vidare överklagande får under inga omständigheter vara kortare än 30 arbetsdagar.

6. Medlemsstaterna skall ange andra bestämmelser som krävs för att överklaga vidare, däribland bestämmelser om att förlänga tidsfristen för att lägga fram grunderna för ett vidare överklagande om det föreligger godtagbara skäl.

Artikel 39

1. Medlemsstaterna skall i lag föreskriva regler om uppskov med verkställigheten i avvaktan på appellationsdomstolens avgörande.

2. I alla ärenden där uppskov med verkställigheten inte beviljas, skall asylsökanden ha rätt att ansöka till appellationsdomstolen om att få stanna kvar på medlemsstatens territorium eller vid dess gräns under överklagandeförfarandet. Utvisning får inte ske förrän appellationsdomstolen har fattat beslut i den frågan.

3. Medlemsstaterna får föreskriva att appellationsdomstolen skall fatta beslut i sådana ärenden som avses i punkt 2 så fort som möjligt.

4. För att uppnå ett snabbt förfarande för att besluta om sökandens rätt att lagligen resa in på en medlemsstats territorium i enlighet med artikel 3.2, får medlemsstaterna kräva att appellationsdomstolen fattar ett beslut om en ansökan enligt punkt 2 inom sju arbetsdagar.

Artikel 40

Medlemsstaterna får besluta att även beslutande myndigheter skall ha rätt att överklaga.

KAPITEL VI

ALLMÄNNA OCH SLUTLIGA BESTÄMMELSER

Artikel 41

Medlemsstaterna skall tillämpa bestämmelserna i detta direktiv på asylsökande, utan diskriminering i fråga om kön, ras, etniskt ursprung, religion eller övertygelse, funktionshinder, ålder, sexuell läggning eller ursprungsland.

Artikel 42

Medlemsstaterna skall föreskriva påföljder för överträdelser av nationella bestämmelser som har antagits enligt detta direktiv och skall vidta alla åtgärder som behövs för att säkerställa att de verkställs. Påföljderna skall vara effektiva, proportionerliga och avskräckande. Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om dessa bestämmelser senast den dag som anges i artikel 44.1, och utan dröjsmål underrätta kommissionen om alla senare ändringar som påverkar dem.

Artikel 43

Kommissionen skall senast två år efter den dag som anges i artikel 44 rapportera till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av detta direktiv i medlemsstaterna och föreslå eventuella ändringar som är nödvändiga. Medlemsstaterna skall senast arton månader efter den dag som anges i artikel 44.1 till kommissionen lämna alla upplysningar som behövs för att utarbeta rapporten.

Efter det att den första rapporten har lagts fram, skall kommissionen minst vart femte år rapportera till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av detta direktiv i medlemsstaterna.

Artikel 44

1. Medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 31 december 2002. De skall genast underrätta kommissionen om detta.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna de bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 45

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 46

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

BILAGA I

PRINCIPER FÖR ATT FASTSTÄLLA SÄKRA TREDJE LÄNDER

I. **Krav för att fastställa säkra tredje länder**

Ett land betraktas som ett säkert tredje land om det, i fråga om de aktuella utländska medborgarna eller statslösa personerna, uppfyller följande två krav:

A. Det iakttar generellt den internationella lagstiftningens normer om skydd för flyktingar.

B. Det iakttar generellt de grundläggande normer i internationell lagstiftning om de mänskliga rättigheterna som det inte får avvikas från under krig eller i annat allmänt nödläge som hotar nationens existens.

A. *Den internationella lagstiftningens normer om skydd för flyktingar*

1. Ett säkert tredje land är vilket land som helst som har ratificerat Genèvekonventionen, iakttar konventionens bestämmelser om rätten för personer som har erkänts som flyktingar och beviljats flyktingstatus samt har inrättat ett asylförfarande för personer som önskar erkännas som flyktingar och beviljas flyktingstatus, vilket överensstämmer med följande principer:

   — Asylförfarandet regleras i lag.

   — Beslut om asylansökningar fattas objektivt och opartiskt.

   — Asylsökande tillåts stanna kvar vid landets gräns eller inom dess territorium till dess att det har fattats ett beslut om deras asylansökan.

   — Asylsökande har rätt till en personlig intervju, vid behov med bistånd av en tolk.

   — Asylsökande ges möjlighet att meddela sig med flyktingkommissariatet eller med andra organisationer som arbetar på flyktingkommissariatets vägnar.

   — Det finns en bestämmelse om att beslut om en asylansökan kan överklagas till en högre administrativ myndighet eller till en domstol eller det finns en faktisk möjlighet att få beslutet omprövat.

   — Flyktingkommissariatet eller andra organisationer som arbetar på dess vägnar i allmänhet får träffa asylsökande, kan begära information från myndigheterna om enskilda asylansökningar, om förfarandets gång, om vilka beslut som har fattats och kan göra framställningar till dessa myndigheter i fråga om enskilda asylansökningar, vid utövandet av sin tillsyn enligt artikel 35 i Genèvekonventionen.

2. Oaktat det ovanstående kan ett land som inte har ratificerat Genèvekonventionen betraktas som ett säkert tredje land om

   — landet generellt iakttar principen om ”non-refoulement” i Afrikanska enhetsorganisationens konvention om de specifika aspekterna av flyktingproblemen i Afrika av den 10 september 1969 och, avseende personer som ansöker som asyl av detta skäl, har ett förfarande som överensstämmer med de ovannämnda principerna, eller

   — landet har följt slutsatserna i Cartagena-deklarationen om flyktingar av den 19–22 november 1984 för att säkerställa att nationella lagar och förordningar återspeglar principerna och kriterierna i Genèvekonventionen och att det finns miniminormer för behandlingen av flyktingar, eller

   — landet ändå överlag i praktiken iakttar normerna i Genèvekonventionen i fråga om rättigheterna för personer i behov av internationellt skydd i konventionens mening och om landet avseende personer som ansöker som asyl av detta skäl har ett förfarande som överensstämmer med de ovannämnda principerna, eller

   — landet på något annat sätt erkänner behovet av att ge sådana personer internationellt skydd, antingen genom samarbete med flyktingkommissariatet eller andra organisationer som arbetar på dess vägnar eller på andra sätt som överlag bedöms vara lämpliga för detta ändamål, vilket visats av flyktingkommissariatet.

B. *De grundläggande normerna i internationell lagstiftning om de mänskliga rättigheterna*

1. Alla länder som har ratificerat antingen 1950 års Europakonvention angående skydd av de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (nedan ”Europakonventionen”) eller både 1966 års Internationella konvention om medborgerliga och politiska rättigheter (nedan ”Internationella konventionen”) och 1984 års konvention mot tortyr och annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning (nedan ”tortyrkonventionen”) och generellt iakttar normerna i dessa konventioner i fråga om rätten till liv, förbud mot tortyr och grym, omänsklig eller förnedrande behandling, förbud mot slaveri och träldom, förbud mot retroaktiva strafflagar, rätten att erkännas som en person i lagens mening, förbud mot att berövas friheten enbart på grund av oförmåga att uppfylla en avtalad förpliktelse samt tankefrihet, samvetsfrihet och religionsfrihet.

2. Att iaktta normerna när det gäller att fastställa att ett land är ett säkert tredje land innefattar också att det landet har bestämmelser om effektiva medel för att garantera att utländska medborgare eller statslösa personer inte utvisas i strid med artikel 3 i Europakonventionen eller artikel 7 i Internationella konventionen och artikel 3 i tortyrkonventionen.

II. **Förfarande för att fastställa säkra tredje länder**

Varje allmän bedömning av huruvida dessa normer iakttas i syfte att fastställa att ett land är ett säkert tredje land i allmänhet eller säkert för vissa enskilda utländska medborgare eller statslösa personer måste grundas på en rad informationskällor, som kan inbegripa rapporter från beskickningar, internationella och icke-statliga organisationer samt pressrapporter. Medlemsstaterna skall särskilt beakta information från flyktingkommissariatet.

Rapporten med den allmänna bedömningen skall vara offentlig.

BILAGA II

PRINCIPER FÖR ATT FASTSTÄLLA SÄKRA URSPRUNGSLÄNDER

I. **Krav för att fastställa säkra ursprungsländer**

Ett land betraktas som ett säkert ursprungsland om det generellt iakttar de grundläggande normer i internationell lagstiftning om de mänskliga rättigheterna som det inte får avvikas från under krig eller i annat allmänt nödläge som hotar nationens existens och landet

A. har demokratiska institutioner och generellt iakttar följande rättigheter: tankefrihet, samvetsfrihet och religionsfrihet, yttrandefrihet, rätt att delta i fredliga sammankomster samt föreningsfrihet, inbegripet rätten att bilda och ansluta sig till fackföreningar och delta i landets styrelse, direkt eller genom fritt valda ombud,

B. tillåter att internationella organisationer och icke-statliga organisationer övervakar om landet respekterar de mänskliga rättigheterna,

C. styrs av rättsstatsprincipen och generellt iakttar följande rättigheter: rätten till frihet och personlig säkerhet, rätten att erkännas som en person inför lagen och likhet inför lagen,

D. föreskriver ordinära effektiva rättsmedel mot brott mot dessa civila och politiska rättigheter och, vid behov, extraordinära rättsmedel,

E. är ett stabilt land.

II. **Förfarande för att fastställa säkra ursprungsländer**

Varje allmän bedömning av huruvida dessa normer iakttas i syfte att fastställa att ett land är ett säkert ursprungsland i allmänhet eller säker för vissa enskilda utländska medborgare eller statslösa personer måste grundas på en rad informationskällor, som kan inbegripa rapporter från beskickningar, internationella och icke-statliga organisationer samt pressrapporter. Medlemsstaterna skall särskilt beakta information från flyktingkommissariatet.

Rapporten med den allmänna bedömningen skall vara offentlig.